

kutere, om vi skal have mere suverænitetstafgivelse. Det lægger et meget, meget stort moralsk pres på det enkelte land at skulle kontrollere sager, hvor de skal afgive midler og derfor udskrive større skatter eller sørge for andre hjælpeforanstaltninger til betrængte erhverv. Det er den ene konflikt, der er indbygget i systemet.

Den anden konflikt, der er indbygget i systemet, er, at overførslerne er så store, at fristelserne til at svindle med dem i visse tilfælde er overordentlig nærliggende. Så længe overførslerne er så store, som de er, vil fristelserne til at svindle også være store, og så vil man afveje risikoen for at blive opdaget i det lys, at chancen for gevinst er meget stor, og når gevinsten endelig er der, så er den også stor. Jeg synes også, man skal sige rent ud, at overførslernes størrelse er medvirkende til, at der sker mere svindel.

At det indre marked endnu ikke er fuldt gennemført, synes jeg ikke man kan regne til svindel. Det kan man blot regne til langsommelighed, til slendrian, til almindelig manglende vilje til at opfylde nogle regler, som kan være snærende for éns eget erhvervsliv. Den klump af problemer synes jeg vi skal behandle helt for os selv – eller helt »i en bunke for sig selv«. Jeg synes, det er udmærket, som man har gjort det her, at man lader virksomhederne selv melde tilbage til et dansk kontor og sige: Vi har mødt de og de vanskeligheder ude omkring ved vores handelspartnere.

Det er jo virksomhederne, der møder handelshindringerne. Det er ikke os, der sidder her i Folketinget, politikerne. Det er virksomhederne, der møder dem, når de pludselig står og skal eksportere noget til et EU-land. Det synes jeg egentlig ligger godt, som det gør, og jeg tror ikke, der kan gøres meget andet end det, der bliver gjort, nemlig at man stadig holder sig for øje, hvad det er for lande, der er for længe om at få orden i sagerne.

Når vi kommer til de egentlige overtrædelser af reglerne, til svindelen, så har vi de instrumenter, som ministeren allerede har nævnt, og som jeg er meget tilfreds med at vi stadig skærper og stadig udnytter mere.

Men jeg synes også, man skal tænke på, at der er flere former for svindel. Den lille på det helt personlige plan eller på den enkelte virksomheds plan kan være bevidst, fordi man har svig i tankerne. Det kan være sjusk, fordi man simpelt hen ikke gider interessere sig for det. Det kan også være, fordi reglerne er så komplicerede, at man ikke orker at overskue det og derfor sprin-

ger over, hvor gærdet er lavest, og siger o.k., det kan godt være, det er en overtrædelse af reglerne, men jeg kan simpelt hen ikke gennemskue dem. Det er også et problem i systemet, at reglerne er meget komplicerede og derfor kan medvirke til, at der er nogle, der får flere penge ud af det, end de egentlig burde have haft.

Noget af det, som jeg synes er mest ubehageligt, er, at regeringerne i vidt omfang accepterer, at der svindles i deres eget land, og så er vi tilbage i kontrolproblemet, hvor regeringerne ikke har noget ønske om at kontrollere – med tab for statskassen til følge.

Til sidst er der så regeringernes egne overtrædelser af reglerne, som vi har set i sagerne om statsstøtte og i andre sager, hvor vi har store problemer med at få omgjort disse beslutninger. Jeg føler det virkelig som noget af det, der er mest skæmmende for samarbejdet, at vi ikke kan få de store lande til at overholde reglerne.

Fra radikal side er vi tilfreds med den række af instrumenter, som er til rådighed for Fællesskabet på nuværende tidspunkt. Vi ønsker, de skal bruges, vi ønsker, de skal bruges effektivt, og derfor støtter Det Radikale Venstre også den dagsorden, der er foreslået.

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl var inde på det problem, at Danmark jo optræder som duksen i EU, overholder reglerne og bliver ramt på den måde, at de andre i et betydeligt omfang enten ikke overholder reglerne selv eller tillader svindel med EU-ordninger i alt for vidt omfang. Så kan man vælge, om man skal kæmpe for at få de andre til at overholde reglerne, eller man skal drage den konklusion, at så må man altså her i Danmark opgive dukserollen.

Men jeg vil sige, at sagen stiller sig fra Enhedslistens synspunkt lidt mere kompliceret. Man skal efter min mening skelne mellem svig og svigbekæmpelse. Vi må selvfølgelig helt klart have den opfattelse, at svig med EU-midler skal stoppes.

Men samtidig må vi også se på, at en del af disse tvister jo handler om afgrænsningen af kompetencen mellem Unionen og de enkelte stater, og dér er Enhedslisten ikke tilhænger af, at man bruger Domstolen som redskab til at udvide EU's kompetence på bekostning af de enkelte medlemslande, og det blandes jo desværre sammen her i dagsordenen, som er foreslået af alle de øvrige partier.

Der skelnes ikke mellem svigbekæmpelse og